

תת"ע 1537/02-16 - מדינת ישראל נגד קרמי אסלאם, ע"י ב"כ עו"ד יעiad איברהים

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

13 יוני 2018

תת"ע 16-02-1537 מדינת ישראל נ' קרמי אסלאם

בפני כב' השופט עופר נהרי

מדינת ישראל

בעניין: המאשימה

נגד

קרמי אסלאם ע"י ב"כ עו"ד יעיאד
איברהים

הנאשם

הכרעת דין

כלפי הנאשם הוגש כתוב אישום אשר בו נטען כי נаг ברכב (פרטיו פולקסווגן) אשר נמסרה עליו הודעת איסור שימוש ע"י בחון משרד הרישוי בגין לタンאים שפורטו בהודעת איסור השימוש ובניגוד לתקנה 808 (ד) לתקנות התעבורה.

הנאשם - באמצעות בא כוחו הנ"ל - כפר במיחס לו.

הסגנור פרט בכפירתו כי הוא איננו חולק על כך שנייתה הودעת איסור שימוש על רכב זה, אך גם טען כי הנאשם הוא לא בעל הרכב וכי בעל הרכב היה "במצב של שכרות" והיה עם הנאשם באותו זמן ובקיש מהנאשם לנוהג ברכב וכי הנאשם "לא שאל אותו אם קיימת הודעת אי שימוש לרכב".

הסגנור הוסיף ופרט כי קיימת הודהה בנהיגה, כאמור גם קיימת הודהה בכך שנמסרה הודעת אי שימוש.

הסגנור הוסיף וציין כי הכפירה של הנאשם היא "כי לא ידע, לא יכול היה לדעת".

לאור הכפירה נקבע והתקיימים דין הוכחות.

מטעם המאשימה העיד בדיון ההוכחות השוטר מר רמי מזרחי (ע.ת. 1) ובמסגרת עדותו הוגש הדוח שעריך לנאים (סמן ת/1).

באישורם ותוך יתרו הסגנור על חקירות עדי התביעה הנוספים, הוגש מטעם המאשימה המסתמכים הנוספים הבאים במסגרת פרשת התביעה:

הודעת אי השימוש ברכב (סומנה ת/2).

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסקין דין

טופס השימוש לגבי ההחלטה בדבר איסור השימוש ברכב (סמן ת/3).

מטעם ההגנה העיד בדיון הוכחות הנאשם עצמו מר כראמי אסלאם (ע.ה. 1).

לא הובאו לעדות עדים נוספים מטעם ההגנה ולא הוגש ראיות אחרות.

סיכום הצדדים נשמעו בע"פ.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לעדויות, לריאות, לסייעים ולפסיקת בית המשפט העליון, הינה כי דין הנאשם להרשעה בעבירה שיותה לו, וזאת לכשוחכו כל יסודותיה ולכשה נמצאה לנاتهם כל הגנה - לא במישור העובדתי ולא במישור המשפטי.

אפרט ואסביר:

ראשית ייאמר כי לא הייתה מחלוקת על דבר הנהיגת הנאשם ברכב המדובר בעת האירוע וכי גם לא הייתה כאמור מחלוקת על כי על רכב זה נמסרה עובר לכך הוודעת איסור שימוש.

ובמילים אחרות:

יסוד הנהיגת ברכב הוכח.

יסוד היהת הרכב תחת איסור שימוש אותה עת גם כן הוכח.

ההגנה התמקדה בפרשא זו בטענה אחת למעשה והיא שהנתם, כנוגע, לא היה הבעלים של הרכב (הבעלים היה בן דודו של הנאשם, מרعلاה כראמה, שהיא עמו ברכב בעת האירוע) וכי הנאשם לא ידע ולא יכול היה לדעת כי קיימת הוודעת איסור שימוש לגבי הרכב.

הسنגור הוסיף וטען בתיק זה כי לשיטתו העבירה המדוברת אינה מסווגת כ المسؤولות קפידה.

ובכן, בכל הבוד, אומר ראשית, במישור המשפטי שהעלתה הסנגור כי ניכר שבית המשפט העליון כבר אמר את דברו (בهرכב של שלושה שופטים: כב' השופטת מ. נאור, כב' השופטת ד. בינייש, וכב' השופטת א. חיוט) **ברע"פ 2929/04** **מד"ג. אוחנה** כי העבירה על תקנה 308 (ד) הינה עבירה של אחריות קפידה.

בית המשפט העליון (מפני כב' השופטת מ. נאור, כתוארה אז) מוסיף, ומפרט שם ומנתה כדלקמן (ציטוט):

"**לבדי, אין לקבל את הבדיקה שבייע בcourt המחויז לעניין העבירה לפי סעיף 308 (ד). העבירה של**

נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודיעו אי שימוש, כמו גם העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף ועבירות רבות נוספת בדייני התעבורה הן עבירות שתכליתן לקבוע את סטנדרט ההתנהגות של נהג ברכב, בין אם הוא הבעלים של הרכב או שהוא הנהג בו. הודעה אי שימוש ניתנת לרכב לפי סעיף 308 במצבים בהם הרכב עלול לסכן את התנועה או שלא נמלאו בו תנאים שנקבעו לגביו בדיין. דעתך היא כי הדרישה שהנהג ברכב יהיה אחראי לבדוק האם הרכב בו הנהג הוא תקין, שמש ובעל הרשות לנסוע בכבישים היא דרישה סבירה וראוייה. וזאת יש לזכור: היום, שלא כבעת מושטר*האחריות המוחלטת*, ניתן לסתור את חזקתו היסוד הנפשי, ולהראות כי הנדון עשה את כל שניתן כדי למנוע את העבירה, הכל כאמור בסעיף 22 (ב) לחוק העונשין. דומה שכך לעמוד בדרישה זו - כי בבירור קצר עם בעל הרכב. אין זו הטלת דרישה שאין הציבור יכול לעמוד בה. על כן, ואם תשמע דעתך, נזכיר על כנה את קביעת בית משפט השלום, ונקבע כי העבירה לפי סעיף 308 (ד) שוצטה לעיל היא עבירה של אחוריות קפידה ". (סוף ציטוט). (ההדגשה איננה במקור).

ובחרה לגוף העניין עצמו בתיק זה:

אין בפני כל טענה מפני ההגנה - והנאשם אף לא העיד על כך - כי הנאשם ביקש בכלל אי פעם מבן דודו (בעל הרכב שהוא עמו ברכב בעת האירוע) לראות, דרך משל, רישיון רכב בתוקף, או לשאול את בן דודו האם הרכב תקין טרם הנהיגה בו.

יתרה מכך: מחד גיסא הנאשם העיד כי בן הדוד שלו (בעל הרכב) לא ידע על איסור השימוש, אך הנה, מאידך גיסא, בה הודעה איסור השימוש (ת/2) אשר הוגשה בהסכמה רשום כי היא נמסרה לבעל הרכב (בן הדוד הנ"ל, מר עללאה כראמי), וזאת אגב כך שמספרת בה, בין היתר, מבחינת הליקויים ברכב - חופש בתיבת ההגנה של הרכב, בעיות בצמיגי הרכב ובתאורת הרכב.

לצ"ען עוד כי בעל הרכב, מר עללאה כראמי (בן דודו של הנאשם) לא הובא כלל לעדות ע"י ההגנה בבית משפט זה

ניתן היה לצפות שההגנה תביא את בעל הרכב לעדות כתמיוכין בטענת ההגנה כי הוא עצמו לא ידע כביכול על דבר הודעה איסור השימוש; כתמיוכין בטענת ההגנה כי הנאשם לא עצם כביכול את עיניו וכי הנאשם ביקש או שאל דבר מה כביכול את בן דודו בעל הרכב לגבי מצב הרכב או מצב רישיון הרכב וכיוצא"ב; או כתמיוכין בטענה כי בן הדוד היה שיכור אותה עת (שכబיכול איננו מתקשר) מה עוד שככל הנראה היה מספיק פיכח כדי (דברי הנאשם בעדותו) לומר לנאשם "קח תנהג במקומי כי אני שתמי".

בן הדוד פשוט לא הובא כלל לעדות.

ובמילימ' אחרים: ההגנה לא עמדה בתיק זה בכל דרך לסתור את חזקת היסוד הנפשי ולהראות, ولو אפיולבראייה קלושה, שהנאשם כנהג עשה דבר מה בכלל - או עשה "כל שנית כדי למנוע את העבירה" (לשון ביהם"ש העליון) בפרט.

נמצאתי אומר אם כך בתיק זה בסופו של יומם כי הוכחה נהיגה; הוכח גם שהנהיגה בוצעה ברכב שנמסרה עליו הودעת אי שימוש; ואין כל עמידה מצד ההגנה לסתור את חזקת היסוד הנפשי ולהראות כי הנדון עשה את "כל שנית כדי למנוע את העבירה" (לשון ביהם"ש העליון).

הנאשם לא עשה אפילו "בירור קצר עם בעל הרכב". (שוב לשון ביהם"ש העליון).

הנאשם לא העיד כלל כי עשה בירור כלשהו - לא קצר ולא ארוך.

הוא לא עשה בירור כלל.

מסקנה מתבקשת אם כך בתיק זה מכל אלה הינה כי גובשו והוכחו כל יסודות העבירה וכי למעשה לא קמה לנאשם כל הגנה.

בנסיבות אלה מושך לפיקד הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 13 יוני 2018, במעמד הצדדים.